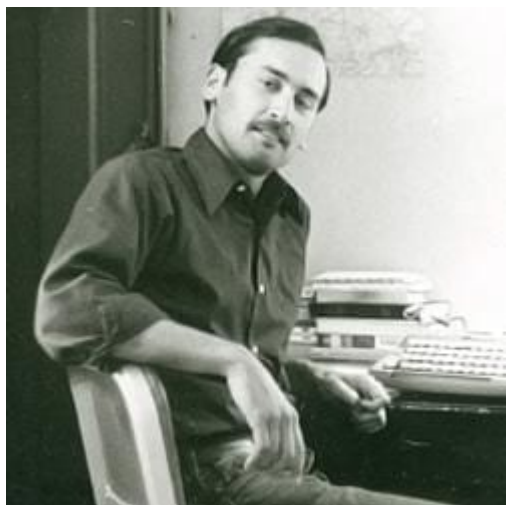

Michael O'Meara

Autor: Michael O'Meara

*„Pravdu má ten, kdo říká: „Ani pravice, ani levice.“
—Charles Peguy*

Ve starším článku téhož jména Kevin MacDonald nahlas vyslovil to, co v redakci *The Occidental Quarterly* všichni cítíme: že my, americká bělošská většina, jsme se stali obětí uzurpace a že Amerika už nám nepatří – ani my jí.

Vzhledem k podobě kulturního establishmentu zodpovědného za toto vyvlastnění pak MacDonald píše, že „existence inteligentních, dobře napsaných a citacemi opatřených článků zdůrazňujících význam bělošské identity a zájmů,“ jak to činí TOQ, „je dnes na pravici něčím jedinečným“ a tím pádem také životně důležitým obranným protiútokem bělošského národa, „naší Ameriky“. 1]

Pod tato slova bych se bez výhrad podepsal.

Musím se však přiznat, že odpověď na otázku šéfredaktora TOQ Grega Johnsona „proč píší“ není v mém případě totožná s tou MacDonalldovou. Přestože věřím, že se shodujeme v základních bodech, tj. především v přesvědčení, že židovsko-liberální elity neopírají svou vládu jen o své bohatství a moc, ale také pomluvy a lest, osobně nepíši pro politickou pravici a dost možná ani pro tutéž bílou Ameriku jako Kevin MacDonald.

Není za tím ale jen ona z irské krve vyvěrající nechuť ke staré anglo-protestantské pravici (která, jak si pochopitelně uvědomuji, nemá v našem rasově uvědoměném společenství co dělat). Mnohem důležitější je dle mého soudu nepominutelná zodpovědnost pravice „jako takové“ za naši uzurpaci.

Amerika není konzervativní země a americká pravice tak odjakživa působila spíše jako karikatura svého evropského protějšku. Z historické perspektivy ovšem byly politickou katastrofou obě: zpravidla se omezovaly na strpění role více či méně ochotného komplice v neúprosném náporu modernity proti krvi a víře národa. Myšlenky jistých mužů „skutečné pravice“, tradicionalistů (jako Joseph de Maistre, Donoso Cortéz či Julius Evola) nebo německých „konzervativních revolucionářů“ (Schmitt, Spengler, Heidegger, atd.) sice opravdu mají pro bílou Ameriku eminentní význam, ale jejich myšlenky do prostředí naší politické pravice pronikly jen zřídka, a ta je tak naší věci spíš škodlivá.

Americká pravice se sice zrodila z odporu k Rooseveltovu Novému údělu a stavěla se na

obranu klasicky liberálních pozůstatků starší kapitalistické elity, s novým Rooseveltovým manažerským systémem se však dost rychle sbratřila.

Vzpomínám si na lidi na pravici, z nichž se mnozí považovali za **rasové realisty** a vlastence: takřka bez výjimky pokládali za největší hrozbu pro náš národ ruský komunismus, zatímco bez povšimnutí ponechávali nepřítele nesrovnatelně nebezpečnějšího, který si tak mohl v klidu plánovat své protibělošské tažení pod pláštěm vojensko-průmyslového komplexu, zformovaného s cílem přenést válečný Nový úděl (překřtěný na národně bezpečnostní stát) i do poválečné éry, a tak podpořit právě ty korporátně-finanční sektory, které byly nejvíce nakloněny proměně Ameriky v neokartaginský superstát.

Od časů Eisenhowerovy vlády se tento technokraticko-manažerský režim rozrostl do „vojensko-průmyslovo-technologicko-zábavního-akademického-vědecko-mediálního-zpravodajského-národně bezpečnostního-sledovacího-korporátního komplexu“, jenž zapustil svá chapadla takřka do všech oblastí amerického života. Pod velením nového imperiálního prezidentství tento totalizující systém (chcete-li, řekněte mu třeba „Matrix“) odvrátil pozornost národa od skutečného dění svou předstíranou studenou válku, vedenou především jako ideologické tažení proti blízce spřízněnému, ale přece jen cizímu systému, jehož údajné nepřátelské záměry posloužily jako ospravedlnění nebývalého tempa a objemu zbrojení sloužícího k záchraně zbrojního průmyslu, který stál na pokraji bankrotu. 2] Tento komplex pak neusiloval jen o přetvoření podoby a složení amerického národa, ale také zatnutí svých drápů do těla zbytku světa. Oba procesy pak zároveň ruku v ruce podkopávaly původní rasově nacionalistické základy země.

Hlavní příčinu toho, že se útok systému proti bělošskému obyvatelstvu v průběhu posledního půlstoletí odehrál v podstatě bez odporu, spatřuji v zaujatosti **pravice** svým antikomunistickým tažením do té míry, že byla ochotná přehlížet cenu, již za něj platí americký národ. **Antikomunismus, tato pro identitu poválečné pravice nepostradatelná operace pod falešnou vlajkou, tak byl využit nejen k ospravedlnění dysgenické proměny státu a společnosti, ale také subverzi zřejmě stonásobně závažnější, než s jakou by i ve svých nejtemnějších snech dokázali přijít v Moskvě. Přes svou Američanům určenou propagandu o rovnosti totiž Rusové nikdy neuvěřili - tím méně pak praktikovali - v rasové míšení.** Ne, to byla kruciáta domácích podvrtných elementů, které se nerozpakovaly ve jménu všeobecné demokracie bez hranic, kulturní a národní identity a světa bez bariér proti zvláštním zájmům vyslat vojsko proti rasově uvědomělým bělochům na americkém Jihu nebo na jižních předměstích Bostonu. Jistě pak není pouhou náhodou, že tato chudokrevná a systém hájící pravice se následně stala hračkou a nástrojem židovských ex-trockistů.

Takřka všechny větve amerického konzervatismu se postavily (a staví se i dnes) za tento měkce totalitární systém, **udržovaný při životě nikoliv hrubou silou sovětského stříhu, ale přesvědčováním ve stylu Madison Avenue a kondicionání,** jež „noví manažerští liberálové“ zdokonalili za války a bezprostředně po ní. Konzervatismus hlavního proudu tedy v souladu s tímto vývojem prosazuje politiku vojenského keynesiánsství a přednostní postavení světových trhů – jejich největší noční můrou ostatně není kontaminace krve

národa, ale „rétorika třídní války z úst nativistů“, která odhaluje jejich oligarchický program a staví se mu na odpor.

Paleokonzervativci si oproti tomu do značné míry uvědomují, že Amerika prochází proměnou vpravdě orwellovskou, ale to jim nijak nebrání v nerušeném tlachání v jejich oblíbeném legalistickém stylu, nejčastěji o ústavě ztracené roku 1861 – jako by vůbec neviděli, co se děje se samotným genetickým dědictvím národa.

Co se týče „rasově uvědomělé pravice“ – těchto okrajových skupinek a jednotlivců, kteří kdysi, než je internet učinil obstarožními, ve skutečném světě bránili rasové základy americké národní příslušnosti – **jen málokdy se jí bohužel dařilo být něčím víc než pochybnou sbírkou podvodníků, šejdířů, sexuálních deviantů, alkoholiků, vládních informátorů, lidí s fetišem pro nacistické uniformy a tajných Židů, jejichž nejvýznamnějším počinem byla diskreditace samotné myšlenky zachování naší rasy.**

Těžko se tak ubránit závěru, že pravice – paleokonzervativní, neokonzervativní, republikánská i ta rasová – prokázala kolektivním zájmům bílých Američanů prachbídnu službu.

Nepíši tedy jako pravičák, který by rád uchoval určité prvky politického systému nastaveného k bělošské uzurpaci a výměně, ale jako nacionalista přesvědčený o tom, že Spojené státy jsou měkkou totalitou, založenou na postulátech přímo popírajících přirozenost i o tom, že tento režim je úhlavním nepřítelem amerického národa. **Je-li tomu skutečně tak, spočívá jediná naděje na přežití našeho lidu v setřesení okovů tohoto systému a smělém dožadování se našeho práva na sebeurčení – tj. práva na náš vlastní stát.**

V dějinách nacionalistických hnutí 19. a 20. století sice často nacházíme inspiraci tak zvanou konzervativní tradicí, podobně neopominutelnou úlohu v nich ale hrály i radikální **taktika a vize** revoluční levice: odtud tedy jak gaelské obrození (*Gaelic Revival*), tak i fyzická síla republikánství irského národa, árijské vědomí i antisemitský socialismus německého národa, starověké římské motivy i futuristický modernismus italského národa nebo mesianistické duchovní poslání i revoluční industrialismus národa ruského.

Nacionalisté různých národů v různých érách zastávali všemožné programové pozice, které se zpravidla vzpíraly snadnému rozřazení do levoprávních škatulek modernistického narativu. Jejich cíle i metody byly totiž specifické pro národ, za jehož věc bojovali. Když tak např. v 19. století bílí dělníci v Kalifornii využívali rasově rovnostářské rétoriky k zakládání odborů a spolků proti přílivu kulijské pracovní síly, aby tak bránili existující rasovou hierarchii a vzepřeli se monopolistickým plánům na dovoz Asiatů, nebylo na tom nic *per se* pravicového. Skutečně se zdá být bezmála historickým axiomem, že čím konzervativnější postoje pravice při obraně *statusu quo* zaujme, tím méně pak je ochotna otevřeně bránit rasové zájmy.

Jelikož tedy pravice podporuje opatření lhostejná nebo škodlivá rasové základně amerického národa, levice slouží jako předvoj současného státem vedeného protibělošského tažení a globalistické elity prosazující multirasovou „rozmanitost“ působí na úrovni dalece přesahující

levici i pravici, označil bych svou orientaci jako něco americkému národu původní a vlastní: nativistická, populistická a rasově nacionalistická politika, jež tradičně prostupovala to, čemu Sam Dickson říká „zemanské bílé pracující a střední třídy“.

Něco takové je samozřejmě noční můrou naší parazitické vládnoucí třídy. Rasový nacionalismus lidí, kteří vybudovali Ameriku od základů až po střešinu, už od počátku nakládal s Amerikou jako s bělošskou zemí. Americké dělnické (stejně tak rolnické, venkovské a neelitní vůbec) třídy se tak etablovaly v opozici vůči původnímu obyvatelstvu kontinentu, importovaným černošským otrokům, kteří (často v rozporu s přáními osadníků) vykonávali těžkou práci na plantážích, mestickým vetřelcům na jihozápadě, asijským hordám, o jejichž dovoz usilovaly velké korporace a v neposlední řadě také těm bělochům (plantážníkům, bankéřům, reformátorům atd.), kteří vlastní velikášské sny a ambice stavěli nad národní zájmy.

Mé opovržení vůči levici, jež prosazuje pro národ naprosto destruktivní zásady feminismu, homofilie, multikulturalismu, demokratismu a globalismu na úkor bílé dělnické třídy, je skutečně bezbřehé – ani to však nic nemění na mém přesvědčení o zkorumpovanosti pravice. O leccem myslím vypovídá, že zkažené vládnoucí elity někdejších bělošských zemí probouzí ze snu nikoliv strach z konzervatismu, ale nacionalismu, který v pozici síly sjednocující už jen stěží rozeznatelné zbytky frakcí systémové levice a pravice nahradil komunismus. Za stávajícího stavu tak nacionalismus zůstává jedinou skutečnou opozicí kapitalistické, kosmopolitní a protinárodní politiky systému.

Bělošský národ tak už více než půlstoletí neexistuje „sám pro sebe“. Zdaleka ale ještě není všechno ztraceno – jak se totiž Američané stanou menšinou ve své vlastní zemi a budou tak stále častěji na vlastní kůži zažívat realitu rasové uzurpace, budou podobně jako běloši za mřížemi donuceni, chtějí-li přežít jako lid, **začít se organizovat**. To by je mělo nasměrovat k prozření, že zásady, jež pravice předkládá na **obranu systému**, nejsou řešením, ale naopak zdrojem problémů, které představují nebezpečí jejich samotnému přežití.

V oné snad ne příliš vzdálené budoucnosti, kdy bílí Američané otevřou oči a zjistí, že se jejich lid nachází ve spárech etnocidního režimu, doufám, že se TOQ stane **nikoliv** metapolitickým nástrojem obrozené rasově uvědomělé pravice, ale **revolučního nacionalismu** prosazujícího jedinečnou bělošskou identitu – a právě proto píšu.

Poznámky

1] Kevin MacDonald, “Why We Write,” *The Occidental Quarterly* roč. 7, č. 4 (zima 2007–2008): 3–9.

2] Frank Kofsky, *Harry S. Truman and the War Scare of 1948: A Successful Campaign to Deceive the Nation* (New York: St. Martin's Press, 1995).

Esej Michaela O'Meary vyšla jako součást série **Why We Write** v magazínu *The Occidental Quarterly* roč. 8, č. 4 (zima 2008–2009).